

Талачынскі раён Віцебская вобласць

ЗМЕСТ

ДЗЯРЖАЎНАЯ ўСТАНОВА ДАДАТКОВАЙ АДУКАЦЫІ
“ТАЛАЧЫНСКІ РАЁННЫ ЦЭНТР ДЗЯЦЕЙ І МОЛАДЗІ”

Даведнік рэгіянальных экскурсійных маршрутаў адукацыйнай накіраванасці “Дарогамі ведаў”

Намінацыя “Адукацыйныя маршруты майго раёна”

Настаўнік дадатковай адукацыі
першай кваліфікацыйнай
катэгорыі
ДУДА “Талачынскі раённы цэнтр
дзяцей і моладзі”
Чурылаў Аляксандр Іосіфавіч
тэл: 8 (02136) 31820,
+375 33 3861011

Талачын, 2021

1. Суправаджальны артыкул.....	2
2. Спіс скарачэнняў, умоўных пазначэнняў.....	3
3. Кароткая інфармацыя аб Талачынскім раёне.....	4
4. Асноўная частка.....	5
4.1 Экскурсійны маршрут “Гістарычныя помнікі Талачыншчыны”.....	6
4.2 Экскурсійны маршрут “Прадпрыемствы Талачыншчыны”..	18
5. Карысная інфармацыя.....	23

Суправаджальны артыкул

Наша малая Радзіма – гэта горад Талачын, Віцебскай вобласці. Усе мы - грамадзяне Беларусі і наша задача берагчы і абараняць багацці Радзімы, імкнуцца да іх памнажэння, ведаць і вывучаць гісторыю свайго роднага краю, ведаць традыцыі і гісторыю беларускага народа, ганарыцца дасягненнямі краіны і ўносіць свой уклад у яе далейшае развіццё і росквіт.

На тэрыторыі Талачынскага раёна знаходзіцца 31 нерухомая матэрыяльная гісторыка-культурная каштоўнасць, уключаная ў Дзяржаўны спіс гісторыка-культурных каштоўнасцяў Рэспублікі Беларусь. З іх 22 помнікі археалогіі, 7 помнікаў архітэктуры, 2 гістарычных. 29 помнікаў адносяцца да 3-й катэгорыі гісторыка-культурных каштоўнасцяў і маюць асаблівую значнасць для раёна, а размешчаны па вул. Леніна комплекс былога манастыра базыльянаў і каменны слуп на дарозе Талачын-Круглае адносяцца да 2-й катэгорыі і маюць нацыянальнае значэнне.

Мэтай дадзенай працы стала складанне даведніка экскурсій па Талачынскім раёне.

Аб'ектам гэтага даследавання з'яўляюцца гістарычныя помнікі Талачыншчыны і прамысловыя прадпрыемствы.

Для дасягнення пастаўленай мэты былі вызначаны наступныя задачы:

1) вызначыць спіс аб'ектаў, якія будуць уключаны ў экскурсійныя маршруты, падрыхтаваць інфармацыю аб кожным аб'екце экскурсіі і ўключыць іх у экскурсійныя маршруты.

2) падрыхтаваць турыстычную і экскурсійную дакументацыю па маршрутах.

3) пазнаёміць з выдатнымі месцамі раёна, з гістарычнымі помнікамі Талачыншчыны і прамысловымі прадпрыемствамі.

Першапачатковым напрамкам даследавання стала вывучэнне навуковай, турысцка-экскурсійнай літаратуры і дакументацыі, у выніку якога быў выпрацаваны ўзор паэтапнага стварэння экскурсійнага маршруту. Кожны этап, у сваю чаргу прадугледжвае свае кірункі і метады даследавання.

Для рашэння пастаўленых задач і выкарыстання метадаў даследавання выкарыстоўваліся розныя крыніцы літаратуры. Сярод іх можна вылучыць кнігі А. А. Шнэйдара, у якіх інфармацыя прапанаваная аўтарам дазваляе пазнаёміцца з гісторыяй і культурай нашай малой Радзімы, убачыць архітэктурныя помнікі і іншыя вартасці Талачынскага раёна.

У дадзенай працы былі выкарыстаны інтэрнэт крыніцы: у асноўным гэта матэрыялы інтэрнэт-сайтаў беларускіх арганізацый.

Дадзены даведнік прызначаны павышэнню педагогічнага і прафесійнага майстэрства педагогаў гісторыі, грамадазнаўства, класных кіраўнікоў, педагогам дадатковай адукацыі, кіраўнікам музеяў устаноў адукацыі, каардынацыі іх арганізацыйна-метадычнай работы і павышэння педагогічнага майстэрства. Можа быць выкарыстаны ў вучэбна-выхаваўчай працы, пазаўрочных мерапрыемствах.

Па сваёй сутнасці даведнік з'яўляецца гатовым прадуктам з неабходным пакетам дакументаў. Ён можа быць выкарыстаны па прамым прызначэнні як турысцка-экскурсійныя маршруты.

Рэалізацыя гэтага праекта дазволіць навучэнцам школы і іншых школ вывучыць гісторыю свайго роднага краю, а жыхарам

і гасцям раёна атрымаць задавальненне, нацешыўшыся прыгажосцямі нашай прыроды.

Спіс скарачэнняў, умоўных пазначэнняў

Экскурсія - (ад лац. excursio-вылазка, набег, уварванне) — калектыўнае наведванне славурых месцаў, музеяў і іншых месцаў з навучальнымі або культурна-асветніцкімі мэтамі; часта спалучаецца з турызмам.

Маршрут - (ад ням. Marschrute ад фр. marche — хадзьба і route — шлях, дарога) - шлях руху, звычайна намечаны загадзя.

Метадычная праца - асноўны від адукацыйнай дзейнасці, які ўяўляе сабой сукупнасць мерапрыемстваў, якія праводзяцца адміністрацыяй школы, настаўнікамі, класнымі кіраўнікамі для авалодання метадамі і прыёмамі вучэбна-выхаваўчай работы, творчага прымянення іх на ўроках, і ў пазакласнай працы, пошуку новых тэхналогій для ўдасканалення працэсу навучання і выхавання.

Пазаўрочная праца - частка вучэбна-выхаваўчага працэсу ў школе, адна з формаў арганізацыі вольнага часу навучэнцаў.

Вучэбна-выхаваўчая праца - гэтая частка вучэбна-выхаваўчага працэсу, якая накіравана на рэалізацыю задач развіцця і фарміравання культуры асобы.

Інтэрактыўная карта - гэтая электронная карта, якая працуе ў рэжыме двухбаковага дыялогавага ўзаемадзеяння чалавека (карыстальніка) і кампутара і ўяўляе сабой візуальную інфармацыйную сістэму.

Г. - горад.

В. - вёска.

Кароткая інфармацыя аб Талачынскім раёне

Талачынскі раён утвораны 17 ліпеня 1924 года. Размешчаны на Аршанскім узвышшы на водападзеле паміж рэкамі басейнаў Балтыйскага і Чорнага мораў - Заходняй Дзвіной і Дняпром. Тут бяруць пачатак рэкі Друць, Бобр, Усвейка, Абалянка, Крывая. (Усяго працякае 17 малых рэк і 15 ручаёў).

На ўсходзе мяжуе з Аршанскім, на поўначы - з Чашніцкім і Сенненскім раёнамі Віцебскай вобласці, на поўдні - са Шклоўскім і Круглянскім раёнамі Магілёўскай вобласці, на захадзе - з Крупскім раёнам Мінскай вобласці.

Плошча раёна 1,5 тысячы квадратных кіламетраў. Размешчаны ў вярхоўі ракі Друць за 124 кіламетры на паўднёвы захад ад абласнога цэнтра і на 155 кіламетраў на ўсход ад Мінска.

Тэрыторыю раёна перасякаюць аўтастрада Брэст-Мінск-мяжа Расійскай Федэрацыі і чыгунка таго ж кірунку.

Па тэрыторыі раёна праходзяць самыя кароткія транспартныя камунікацыі паміж Мінскам і Масквой, адкрываюцца Шляхі На Санкт-Пецярбург, Паволжа, Кіеў, да Чорнага мора, у Данбас і Прыбалтыку. Шырокая сетка дарог і блізкасць да буйных прамысловых і культурных цэнтраў дабратворна адбіваецца на эканамічным і культурным развіцці града і раёна.

Талачынскі раён уваходзіць у Аршанска-Копыскую турыстычную зону. Пры Адзеле па адукацыі, спорце і турызме мясцовай адміністрацыі дзейнічае прадпрыемства па турызме, якое паспяхова развіваецца. Прымаюцца меры для таго, каб Друцк стаў месцам правядзення міжнародных фестываляў рыцарскіх клубаў. Распрацаваны конныя, пешыя і вела-турысцкія

маршруты да гарадзішча старажытнага Друцка, па гістарычных і памятных месцах раёна, Віцебскай вобласці і Рэспубліцы Беларусь. У іх ліку два маршруты: 12-дзённы – працягласцю 215 кіламетраў, разлічаны як на пачаткоўцаў, так і на вопытных коннікаў-турыстаў, і больш складаны 17-дзённы – працягласцю 350 кіламетраў, для турыстаў, якія маюць значны вопыт верхавой язды. Абодва маршруты прадугледжваюць начоўкі і харчаванне ў палявых умовах, адпачынак на прыродзе, наведванне знакамітых месцаў Віцебскай, Магілёўскай, Мінскай абласцей.

На заходняй ускраіне Талачына працуе дзіцяча-юнацкая спартыўная школа па конным спорце (спецыялізацыя «Канкур»). Функцыянуе школа алімпійскага рэзерву па біятлоне і веласіпедным спорце, шырока вядомая дасягненнямі сваіх выхаванцаў на еўрапейскім узроўні. Да паслуг аматараў спорту 6 стадыёнаў, 19 спартзалаў, больш за 90 спартыўна-аздараўленчых пляцовак, дзіцячы спартыўна-аздараўленчы лагер "Ніва".

Асноўная частка

Экскурсійны маршрут “Гістарычныя помнікі Талачыншчыны”

Мэта: фарміраванне ў навучэнцаў грамадзянска - патрыятычных і духоўна -маральных якасцяў праз далучэнне да гісторыка-культурных каштоўнасцяў роднага краю.

Задачы экскурсіі:

- * знаёмства з гістарычнымі помнікамі, размешчанымі на тэрыторыі Талачынскага раёна;
- * выхаванне патрыятызму, любові і павагі да роднага краю;
- * эстэтычнае выхаванне;
- * развіццё цікавасці да гісторыі і культуры Радзімы;
- * павышэнне ўзроўню ведаў па гісторыі.

Тып экскурсіі: гістарычная.

Від экскурсіі: аўтобусна-пешаходная.

Працягласць экскурсіі: 4 гадзіны 30 хвілін.

Працягласць: 30 км.

Склад групы: для масавай аўдыторыі

Колькасць турыстаў на маршруце (у групе): 40

Колькасць турыстка-экскурсійных рэйсаў: па заяўцы

Маршрут экскурсіі: месца сустрэчы - г. Талачын (вуліца Піянерская - вуліца Леніна -вуліца Будаўнікоў) - вёска Галашова - вёска Друцк - горад Талачын.

Адрасы аб'ектаў для дакладнага складання маршрута:

- 1) Гісторыка-краязнаўчы музей, вул. Піянерская
- 2) Свята Пакроўскі жаночы манастыр, вул. Леніна
- 3) Касцёл Святога Антонія, вул. Леніна

4) Помнік савецкім воінам, вул. Леніна

5) Парк Юзэфполле, помнік воінам, вул. Будаўнікоў

6) Друцкае гарадзішча, каля в. Друцк

Змест экскурсіі: экскурсія пазнаёміць з галоўнымі славатасцямі горада, з разнастайнасцю архітэктурных ансамбляў, зелянінай паркаў;

гістарычны цэнтр - Друцкае гарадзішча - пазнаёміць нас з гісторыяй і культурай Беларусі;

падчас экскурсіі пабудзем у месцах, звязаных з гісторыяй Вялікай Айчыннай вайны.

Агульныя арганізацыйныя ўказанні:

падчас экскурсіі строга сачыць за выкананнем правілаў бяспекі ўдзельнікамі экскурсіі, правілаў дарожнага руху, інструктаваць экскурсантаў аб захаванні нормаў бяспекі пры аглядзе аб'ектаў.

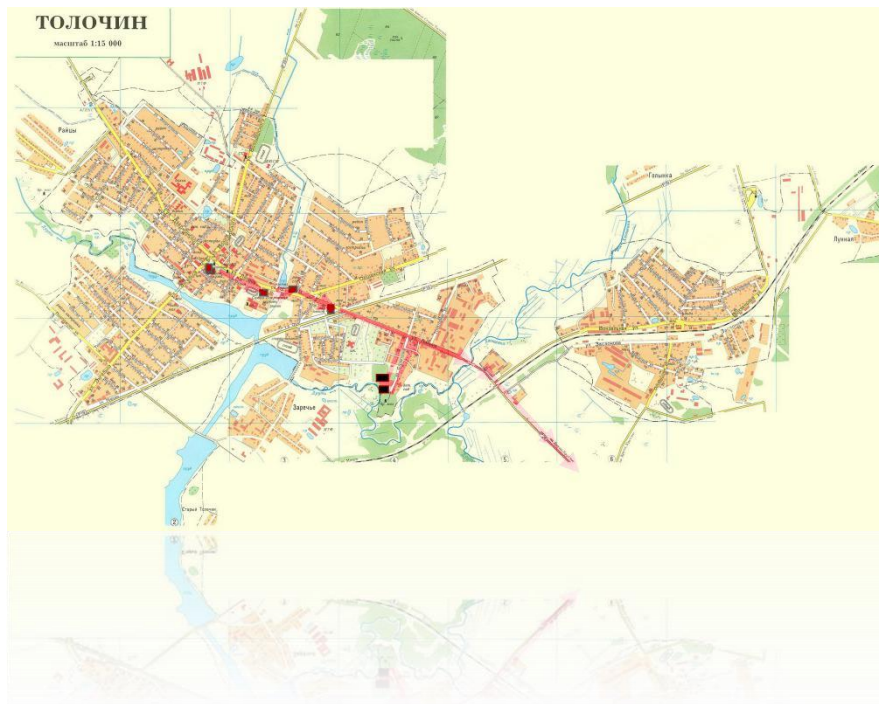
Уступ да экскурсіі:

арганізацыйнае ўступленне зрабіць пры сустрэчы з групай да пачатку руху, прадставіцца групе, агаварыць неабходныя арганізацыйныя пытанні і нагадаць аб правілах паводзін падчас экскурсіі і нормах бяспекі;

у інфармацыйнай частцы ўступлення коратка паведаміць аб тэме і асноўных аб'ектах экскурсіі;

наладзіць экскурсантаў на ўспрыманне маючай адбыцца экскурсіі і ўсталяваць з імі эмацыйна-псіхалагічны кантакт.

Карта-схема

ТЭХНАЛАГІЧНАЯ КАРТА МАРШРУТУ ЭКСКУРСІІ “Гістарычныя помнікі Талачыншчыны”

Маршрут экскурсіі	Адлегласць, км.	Прыпынак	Час наведвання	Знаёмства з аб'ектамі гісторыка-культурнай спадчыны
		9:00		Ад'езд ад месца збору групы.
Краязнаўчы музей	1	9:30	30	Наведванне краязнаўчага музея. Экскурсія па музею.
Свята Пакроўскі жаночы манастыр, вул. Леніна	0,5	10:10	30	Наведванне Свята Пакроўскага жаночага манастыра. Знаёмства з гісторыяй і архітэктурай храма, шануемымі святынямі, летапісам прыходу.
Касцёл Святога Антонія, вул. Леніна	0,2	11:00	30	Наведванне касцёла Святога Антонія, знаёмства з гісторыяй і архітэктурай храма, шануемымі святынямі.
Помнік савецкім воінам, вул. Леніна	0,3	11:35	10	Прыпынак ля помніка часоў Вялікай Айчыннай вайны, які размешчаны каля дарогі. Ушанаванне памяці невядомага салдата хвілінай маўчання.

Парк Юзэфполле, помнік воінам, вул. Будаўнікоў	1	12:00		Знаёмства гісторыка-культурнымі аб'ектамі парка. Прыпынак ля помніка часоў Вялікай Айчыннай вайны	3
Друцкае гарадзішча	5	12:35	30	Знаёмства з гісторыка-культурнымі аб'ектамі Друцкага гарадзішча.	
Талачын	18	13:30		Вяртанне да месца збору групы	

Кароткая характарыстыка аб'ектаў

Такім чынам, мы знаходзімся ў г. Талачыне. Талачын - горад у Віцебскай вобласці, Адміністрацыйны цэнтр раёна. Узведзены на рацэ Друць. У Талачыне пражывала 9,8 тыс. чалавек па дадзеных 2015-га года. Датай заснавання лічыцца 1443-й, калі навакольныя землі ўжо ўваходзілі ў тэрытарыяльны склад Вялікага Княства Літоўскага. Валодання пераходзілі ад роду да роду: кіраўнікамі былі магнаты Сапегі, затым Друцкія, а пасля-Санушка. Падчас сярэднявечных войнаў Талачын некалькі разоў разбураўся, але пасля заўсёды адбудоўваўся.

Талачын паўстаў на тэрыторыі магутнага Друцкага княства. Па адной версіі, назва паходзіць ад слова "Талака". Калісьці ў гэтых месцах раслі векавыя лясы, людзі разам, "талакой", секлі дрэвы, сплаўлялі іх па рацэ і будавалі хаты. Але ёсць і другая версія: назва пайшла ад слова "таўханіна" - бойкае гандлёвае месца. З XVII стагоддзя тут штогод праводзілі некалькі кірмашоў.

Горад упершыню згадваецца ў летапісах у 1433 годзе. Ім валодалі князі Друцкія, Сапегі, Сангушка. У пачатку XVII стагоддзя ён належаў Льву Сапегу. Знакаміты дыпламат і ваенны дзеяч меў тут рэзідэнцыю, пабудаваў некалькі знакавых будынкаў: храм, школу, бальніцу.

Талачын валодаў Магдэбургскім правам, яго цэнтр упрыгожвала ратуша. Так-так, усё было гэтак жа самавіта, як у вялікіх гарадах.

Пасля першага падзелу Рэчы Паспалітай у 1772 годзе горад падзялілі па рацэ Друці. Усходняя частка адышла да Расіі, яе

называлі стары ці рускі Талачын. А Заходнюю аддалі Рэчы Паспалітай. Гэтую частку называлі Зарэчны ці Новы Талачын.

У 1772 годзе адбыўся Першы падзел Рэчы Паспалітай, у выніку якога мяжа падзяляла ўладанні па рацэ Друць. Усходні бераг называўся рускім Талачыном, а заходні заставаўся ў Рэчы Паспалітай яшчэ 21 год. У 1769 годзе магнатамі Санушка пабудаваны манастыр. Праз паўстагоддзе храм перароблены ў праваслаўную царкву, а само архітэктурнае збудаванне паспяхова захавалася да нашых дзён, з'яўляючыся унікальнай пабудовай эпохі барока. Да XVIII стагоддзя горад ператварыўся ў месца правядзення буйных штогадовых кірмашоў, у якім прымалі ўдзел рамеснікі з усяго павета.

У перыяд Айчыннай вайны 1812 года Талачын быў разбураны напалеонаўскімі войскамі. Значны ўрон нанесены і наваколлям, што спыніла развіццё раёна на многія гады. У 1871-м, усяго ў некалькіх кіламетрах ад мястэчка з'явілася ж/д станцыя. Да канца XIX стагоддзя ў Талачыне пабудавана аптэка, а некалькімі гадамі раней - бальніца. Той перыяд характарызуецца эпідэміяй халеры, які паскорыў развіццё медыцыны. Да 1897-га года ў горадзе пражывала ўжо больш 2600 жыхароў. Працавалі хлебапякарні, заводы, млын і бровар.

Чарговыя разбурэнні прыпалі на Першую сусветную вайну. У 1918 годзе нямецкія войскі занялі Талачын. У 1924-м населены пункт стаў часткай БССР. З 1941-га акупаваны нямецка-фашысцкімі войскамі, уваходзячы ў тэрыторыю ўплыву арміі «Цэнтр». За ваенныя гады ў Талачыне загінула каля 9,5 тыс. чалавек, на тэрыторыі было пабудавана Талачынскае гета. Больш за траціну ўсяго мясцовага насельніцтва складалі яўрэі, якія

памерлі ў лагеры смерці. 26 чэрвеня 1944 года пасёлак вызвалены Чырвонай Арміяй.

Афіцыйны статус горада прысвоены ў 1955-м годзе, калі аднавіўся даваенны ўзровень развіцця інфраструктуры. Імкліва расла колькасць насельніцтва. Галоўнай славаццю горада з'яўляецца Свята-Пакроўскі манастыр, збудаваны ў XVII-XIX, а затым перабудаваны. Мясцовы каталіцкі Касцёл Святога Антонія быў узведзены ў гонар пераможцаў вайны з Напалеонам.

Знаёмства з горадам мы працягнем на вуліцы Піянерскай.

Дзяржаўная ўстанова " Талачынскі гісторыка-краязнаўчы музей"

Датай заснавання музея лічыцца 29 жніўня 1985 года, тады была прынята сумесная пастанова Талачынскага райкама КПБ і райвыканкама аб адкрыцці музея. 1996 годзе пад музей аддадзены аднапавярховы цагляны будынак гарсавета, які да цяперашняга часу захаваў асаблівасці архітэктурны пачатку 20

стагоддзя. Будынак музея раней з'яўляўся жылым домам ўладальніка шклозавода, у розны час у ім знаходзіліся Зарэчна-

Талачынскі пазямельны банк, райкам партыі, гарсавет.

У адпаведнасці з пастановай Савета Міністраў РБ ад 07.12.1998 г. "Аб святкаванні 1000-годдзя Друцка". Выдзеленыя грошы на рэканструкцыю будынка музея, стварэнне экспазіцыі, аднаўленне археалагічных даследаванняў тэрыторыі старажытнага Друцка. У 2000 годзе будынак музея пераведзены ў ранг помніка грамадзянскай архітэктуры і ўзяты пад ахову дзяржавы.

З 31 жніўня 2001 года музей адкрыты для наведвальнікаў. Экспазіцыя, прапанаваная для агляду, мае пяць залаў:

таражытнай гісторыі, гістарычная, інтэрактыўная музейная ПРАСТОРА "чалавек у прыродзе", этнаграфічная, выставачная. Агульная плошча экспазіцыі 158 кв. м., выставачная - 28 кв. м.

Свята-Пакроўскі жаночы манастыр

Храм пабудаваны ў 1604 г. на сродкі канцлера Вялікага Княства Літоўскага Льва Сапегі. Сапега пабудаваў тут мураваную царкву і школу. У 1615 г. ён ахвяраваў на гэтую царкву 5 участкаў зямлі з 5-ю дварамі сялян у в.

Катужына. Набажэнствы ў ёй працягваліся да 1726 г., калі яна апынулася пад уладай уніятаў.

Талачынская Свята-Пакроўская царква адносіцца да помнікаў архітэктуры віленскага барока і стаіць у адным шэрагу з Сафійскім саборам у Полацку і касцёлам кармелітаў у Глыбокім. Унікальнасць гэтага помніка ў тым, што ў рэчышчы позняга віленскага барока была створаная практычна адзіная ў Беларусі царква з двухвежным фасадам. Манастыр з'яўляецца адным з нямногіх храмавых збудаванняў, якія дайшлі да нашых дзён, якія ўзводзіліся на месцы і на аснове самых першых у Беларусі праваслаўных храмаў, не знішчаных нашымі продкамі пад ціскам палітычных абставінаў. Сур'ёзныя даследаванні храма паказалі, што ён утрымлівае шмат аўтэнтчных элементаў, якія ўзыходзяць да часу яго закладкі ў XVI ст. – часткі сцен, падмурак, дзверы, сістэма падземных хадоў, якія маюць абарончае значэнне, прыхрамавыя пахаванні і інш. на іх базе, у XVIII ст., у горадзе была ўзведзена уніяцкая царква, якая стала ў пачатку XIX ст. праваслаўным храмам. Манастыру належала вёска Маціёва і засценак Загараддзе, а таксама 112 га зямлі каля Пакроўскай царквы.

На базе манастырскай школы храма, па распараджэнні імператара Мікалая I, пачалі вучыцца маладыя людзі, якім трэба было стаць першымі ў Беларусі, падрыхтаванымі пасля двухвекавога перапынку, праваслаўнымі святарамі. У бібліятэцы манастыра налічваліся сотні тамоў. Гэта была ў асноўным вучэбная літаратура рэлігійнага, філасофскага, гістарычнага зместу – слоўнікі, падручнікі і паэтычныя зборнікі. Запісы аб прыналежнасці кніг Талачынскаму манастыру за 1788, 1806, 1809, 1811, 1825, 1830, 1833 гг. сведчаць аб рэгулярным

папаўненні фондаў. Кнігі выдадзеныя ў друкарнях Вільні, Санкт-Пецярбурга, Варшавы.

У ноч з 22 на 23 лістапада 1812 г. у будынку манастырскага корпуса спыняўся на начлег Напалеон Банапарт. Менавіта тут, па ўспамінах яго ад'ютанта, генерала французскай арміі Армана дэ Каленкура, Напалеон прыняў рашэнне знішчыць архівы і эмблемы ўсіх карпусоў французскай арміі. Французы спалілі Талачын, а манастыр цалкам разрабавалі, вывезлі ў невідомым кірунку царкоўныя рэліквіі. Лёс іх невідомы па сённяшні дзень. Захаваўся толькі вопіс нарабаванага (1813 г.), з якога мы даведаемся аб унікальных матэрыяльных і духоўных каштоўнасцях нашага народа, якія адносяцца да XV-XVI ст. Пасля гэтага спусташэння манастыр так і не змог аднавіць сваю былою прыгажосць.

У сакавіку 1834 г. свяціцель Гаўрыіл арцыбіскуп Магілёўскі і Віцебскі ўзбуджае перад Магілёўскім генерал-губернатарам хадайніцтва аб прыладзе ў мястэчку Талачыне праваслаўнай грэка-Расійскай царквы.

Па заканчэнні некаторага часу ўладыка Гаўрыіл ўзбуджае новае хадайніцтва перад Магілёўскім генерал-губернатарам аб перадачы скасаванага Базыльянскага Талачынскага манастыра каменнай царквы ў ведамства праваслаўнага епархіяльнага начальства, з дазволам перавесці яе ў праваслаўную. У 1839 г. школа, а таксама корпус перайшлі ў валоданне праваслаўных. Пасля Вялікай Айчыннай вайны настаяцелю храма Пакрова Прасвятой Багародзіцы і благачынным цэркваў Талачынскага раёна быў бацька Нікіфар Абрамаў. Аб патрыятычнай працы цэркваў вобласці за 1945 г. гаворыцца ў справаздачы ўпаўнаважанага Савета па справах Рускай Праваслаўнай Царквы

па Віцебскай вобласці за IV квартал 1945 г.: "больш значную працу ў гэтай галіне правёў святар Талачынскай царквы Талачынскага раёна, ён - благачынны - Абрамаў. Унесена ў фонд Чырвонай Арміі-10000 руб., у дапамогу дзецям-сіротам - 12000 руб., на пазыку царква падпісалася на 15000 руб. і - на 5000 руб. Славенская царква таго – ж раёна сабрала 8000 рублёў. Астатнія царквы вобласці сабралі значна менш - ад 5000 да 1000 рублёў".

У гады савецкай улады прыходу належыў толькі будынак храма. Будынак манастырскага корпуса было аддадзена ваенкамату. 28 лістапада 1996 г. рашэннем Талачынскага райвыканкама прыходу вернуты будынак былога жылога корпуса манастыра. За прыходам замацаваная і тэрыторыя, прылеглая да будынка. У 2004 г. храм Пакрова Прасвятой Багародзіцы адзначыў сваё чатырохсотгоддзе. На працягу ўсёй гісторыі свайго існавання ён быў дзеючым. Па сведчанні мясцовых жыхароў набажэнствы ў касцёле працягваліся і ў гады Вялікай Айчыннай вайны. 13 кастрычніка 2006 г. манастыр ушанаваў сваім візітам мітрапаліт Мінскі і Слуцкі Філарэт, Патрыяршы Экзарх усяе Беларусі. Яго Эксцэленцыя перадаў у дар манастыру старадаўні абраз Уваскрэсення Хрыстовага і абраз 12 дванадзятых святаў.

Пакроўская царква - трохнефная двухвежавая базіліка з двума скрыжаваннямі. У паўночна-ўсходняй частцы будынка ўладкованы хоры. Храм валодае выдатнай акустыкай. Галоўны фасад раздзелены на тры часткі. Знешні дэкор мае адметныя рысы барока. Цокальная частка галоўнага фасада і верх вежаў маюць класічную трактоўку. У такім выглядзе храм захаваўся да нашых дзён. Гістарычныя збудаванні манастыра - Царква Пакрова Прасвятой Багародзіцы, жылы корпус, будынак школы -

належаць да ліку помнікаў гісторыі і архітэктуры Беларусі, а таксама ўключаны ў "Збор помнікаў гісторыі і культуры" па Віцебскай вобласці. За імі, як часткай манастырскага ансамбля, замацаваны статус помнікаў. Храм мае вельмі рэдкі ў Беларусі каменны іканастас. У XIX ст. Пакроўская царква ў Талачыне менш многіх іншых помнікаў пацярпела ад перабудоў і скажэнняў, грубых рэстаўрацыйных укараненняў, што дазваляе казаць аб асаблівай каштоўнасці царквы і іншых гістарычных будынкаў манастыра.

У тэзісах архітэктара Колбавіча Я. К., прызначанага Міністэрствам культуры Рэспублікі Беларусь навуковым кіраўніком гісторыка-культурнай каштоўнасці-манастырскага комплексу, зробленая выснова: "... Свята-Пакроўскі храм з'яўляецца адзіным храмам на тэрыторыі Віцебскай вобласці, якія захаваліся з 1604 г. у сваіх першапачатковых формах. Усе канструкцыі храма і дэкаратыўныя элементы з'яўляюцца сапраўднымі з пачатку яго стварэння. Тэрыторыя і пабудовы манастыра складаюць адзіны комплекс, захавалася сапраўдная агароджа і ўязная брама, элементы ландшафту. Нават беглае знаёмства з гісторыяй і архітэктурай комплексу дазваляе зрабіць выснову, што па ўсіх складнікам манастыр можа быць уключаны ў спісы Сусветнай спадчыны". На перспектыву мэтазгодна аднаўленне архітэктурнай цэласнасці Талачынскага манастыра разам з захаваным каменным корпусам і школай, аднаўленне страчаных пабудоў усяго манастырскага комплексу. Таксама

Свята-Пакроўскі манастыр плануе стварэнне шпіталя, прытулку для адзінокіх старых і інвалідаў.

Рымска-каталіцкі Касцёл Святога Антонія з Падуі Базыльянскага тыпу быў пабудаваны па загадзе цара ў гонар перамогі ў вайне 1812 года.

Пасля заканчэння Айчыннай вайны 1812 года ў г. Талачыне пачалося будаўніцтва каменнага касцёла. З архіўных запісаў вядома, што ў 1813 годзе на будаўніцтва касцёла памешчыкамі Славінскімі было ахвяравана 100000 цаглін. Царскі ўрад выдзеліў 2000 срэбрам, а таксама будынку былой мытні для разборкі на будаўніцтва касцёла. У 1818 годзе побач з драўлянай капліцай быў закладзены касцёл. Аднак з-за недастатковасці сродкаў, адсутнасці неабходных будаўнічых матэрыялаў, працы былі прыпыненыя.

З дакументаў 1841 года вядома, што Касцёл доўгі час стаяў без даху і недабудаваныя сцены мелі патрэбу ў рамонце. У 1848 годзе быў створаны Камітэт па зборы сродкаў ад насельніцтва.

У тыя часы не прытрымліваліся кананічнага правіла арыентацыі храма алтаром на ўсход. Таму купальнай абсідай ён

Рымска-каталіцкі Касцёл Святога Антонія

павернуты на захад, фасад выходзіць на цэнтральную гарадскую магістраль і будынак арганічна ўпісваецца ў гарадскі ансамбль. Размяшчэнне Касцёла на прыродным узвышшы падкрэслівае яго манументальнасць і веліч. Масіўнасць і статычнасць храма дасягаецца вялікім маштабам будынка, лаканічным аб'ёмам і моцным канструктарскім рашэннем.

Канчаткова працы завяршыліся толькі да 1853 года.

Вядома, як выглядаў касцёл у 1917 годзе, напярэдадні рэвалюцыі. Ён меў 11 вокнаў, з якіх некаторыя вітражныя з выявамі Божай Маці, св. Вікенція і Яна Хрысціцеля. Касцёл меў орган. Каля храма знаходзілася каменная Званіца. Знутры касцёл быў упрыгожаны драўлянымі фігурамі святых, разьбяным амбонам і шклянёй люстрай з фігурамі анёлаў. Сцены і столь былі ўпрыгожаны роспісам Адольфа Думека.

З дакументаў 1922 года вядома, што касцёл знаходзіцца ў добрым стане, два драўляныя будынкі ўзятыя пад школу, а ксёндз арыштаваны.

Касцёл нядоўга яшчэ функцыянаваў па рымска-каталіцкаму абраду. У 30-я гады будынак спрабавалі прыстасаваць пад ТЭАТР.

Пасля Вялікай Айчыннай вайны ў будынку размяшчаліся ткацкі цэх, мэблевы магазін, збожжасховішча, вагавая майстэрня, склады. Убранне касцёла цалкам згублена, змянілася ўнутраная і знешняя архітэктура.

Толькі ў канцы мінулага стагоддзя касцёл быў вернуты вернікам, праведзены рэстаўрацыйныя работы. І сёння, у пачатку трэцяга тысячагоддзя дзеючы храм радуе вока сваёй велічнасцю, чысцінёй і фундаментальнасцю, як бы увасабляючы духоўную сувязь пакаленняў, гістарычная спадчына і дзень сённяшні.

Рымска-каталіцкі Касцёл з'яўляецца архітэктурным помнікам XIX стагоддзя.

Гарадскі парк Юзэфполле

Гарадскі парк Юзэфполле быў заснаваны ў горадзе Талачыне прыкладна ў 1890 годзе ў якасці прысядзібнага парку. Валоданне памешчыкаў Славінскіх. Маляўнічы парк, адзін з найстарэйшых у Беларусі, размешчаны на паўднёвай ўскраіне Талачына, дзе рака Друць робіць плаўны выгін, падковай агінаючы заходнюю частку парку.

Парадная яго частка нясе рысы класічнай планіроўкі, у аснову кампазіцыі пакладзены прынцып чаргавання драўняных груп, масіваў разнастайных парод з невялікімі палянамі, маляўнічымі ўзлескамі.

На ўчастку растуць па большай частцы мясцовыя пароды дрэў: елка, таполя, ліпа, бяроза і іншыя. Некаторым ліпам, дубам, хвоям і лістоўніцам больш за сто гадоў.

Парк размешчаны на ўзвышшы, на восі лукавіны Друці, чым забяспечваецца бачнасць жывапісных перспектыв: паварот ракі, рэчышча, пойма, зарэчныя далі.

Па крутым схіле, быццам салдаты на варце, узвышаюцца векавыя хвоі. Кампазіцыйным цэнтрам гэтай часткі з'яўляецца брацкая магіла савецкіх воінаў і партызан, дзе ў 1960 годзе ўсталяваны помнік.

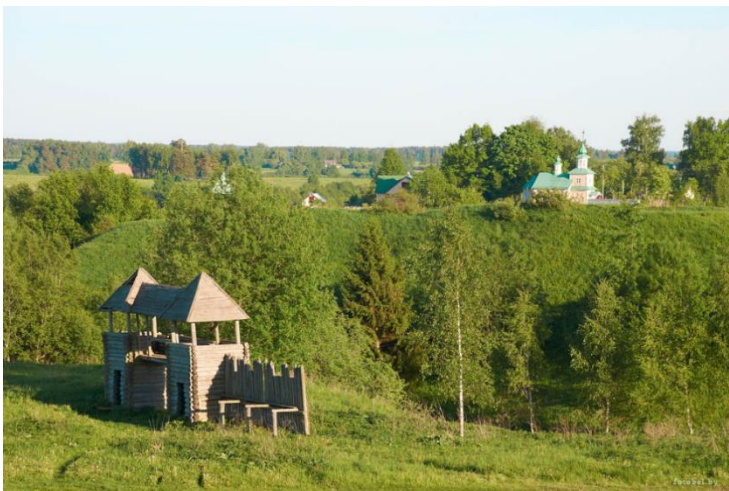

Парк размешчаны ў межах горада, надзелены прыемнай асаблівасцю цішыні, ізаляванасці. З'яўляецца унікальным месцам для адпачынку гараджан і гасцей, правядзення масавых гулянняў.

Помнік воінам- вызваліцелям

Друцкае гарадзішча

У 2001 годзе слаўнаму летапіснаму Друцку і адной з першых на беларускай зямлі хрысціянскіх цэркваў споўнілася 1000 гадоў.

Цяжка пераацаніць ролю і значэнне Друцка ў агульнай і ваеннай гісторыі Айчыны. У эпоху Кіеўскай Русі гэта быў адзін з цэнтраў Полацкай зямлі, роўнавялікі Мінску і пераўзыходзіў Віцебск. Ён бачыў у сваіх сцен ваяўнічага Уладзіміра Манамаха і яго сына Мсціслава Вялікага. Прыходзіў сюды з дружынай і герой «Слова пра паход Ігаравы» Ноўгарад-Северскі князь Ігар Святаслававіч, ды так і не змог заваяваць дручан. На Куліковым полі палегла беларуская дружына князя Глеба Друцкага, адбываючы першы, самы цяжкі ўдар палкоў Мамай. Воіны-дручане адважна біліся пад Грунвальдам, рэкрутамі пераадольвалі Альпы ў паходзе А. Суварова ў Італію і Швейцарыю, вялікімі ахвярамі ўвекавечылі сябе на франтах Вялікай Айчыннай.

У X-XII стагоддзях уся тэрыторыя, якую цяпер займае раён і на сотні кіламетраў вакол была пакрыта дрымучымі нескранутымі лясамі. Адзінымі шляхамі паведамленняў былі рэкі. Старажытны гандлёвы шлях «з вараг у грэкі» – гэта водны шлях з Балтыйскага ў Чорнае мора, па якому ў IX–XII стагоддзях ішла гандаль Русі і Паўночнай Еўропы з Візантыяй. Ад Балтыйскага мора па Няве, Ладажскім возеры, рацэ Волхаў, возера Ільмень, рацэ Ловаць, далей волакам да Заходняй Дзвіны, волакам да Дняпра і далей у Чорнае мора. Нашы прашчурны будавалі ладдзі і стругі, а перавалачане перавалаквалі іх з вярхоўі Друці ўверх па крывой да пачатку Усвейкі, каб яны далей пад ветразямі і на вёслах морам Усвёж-Букскім плылі да Рубона-Эрыдана-Заходняй Дзвіны і далей самацёкам ўніз у Візантыю.

Так на адным з адгалінаванняў старажытнага шляху "з варагаў у грэкі" і паўстаў летапісны Друцк. Друцкае гарадзішча знаходзіцца ў 14-ці кіламетрах ад Талачына. Гэта ўнікальны помнік, лепшы ў Беларусі па захаванасці рэшткаў раннесярэднявечнага горада, дзе захаваліся амаль усе элементы старажытнага горада. Гэта археалагічны музей пад адкрытым небам. Самая высокая частка, абнесена валам – - княскі дзяцінец (гарадзішча). Тут быў "княждвор", а побач жылі абслуговыя яго рамеснікі. Да дзяцінца прымыкаў "вакольны горад" - умацаваная частка, дзе жылі баяры, далей ішоў неўмацаваны пасад.

З самай высокай кропкі дзяцінца нашаму погляду паўстаюць маляўнічыя прасторы. Унізе пад гарой звілістая Блакітная стужка цяпер абмялелай Друці і далей на фоне неба бясконца зубчастая паласа цёмнага лесу, а вёсачкі ў блакітнай смуге гарызонту здаюцца несапраўднымі, цацачнымі.

На правым беразе ракі, адразу ж за ровам гарадзішча, вёска Друцк. Тут у вярхоўях Друці пачынаўся валок з басейна Дняпра ў басейн Заходняй Дзвіны. Тут, як і ў вёсцы Перавалочная, што ў 15 кіламетрах, жылі перавозчыкі (валачане, перавалачане).

Друцк - адзін са старажытных гарадоў нашай краіны са сваім хрысціянскім храмам, са знакамітым княжацкім родам, з якога і заснавальнік Барысава князь Барыс Друцкі і князеўна Соф'я Друцкая-гальшанская – заснавальніца магутнай еўрапейскай і вялікакняжскай каралеўскай дынастыі Ягелонаў. Маці канцлера Вялікага Княства Літоўскага, Рускага і Жамойцкага Льва Сапегі князеўна Багдана паходзіла са знакамітага дома князеў Друцкіх-Сакалінскіх.

У 2001 годзе да святкавання 1000-годдзя Друцка тут была пабудавана новая царква Прасвятой Багародзіцы. 31 жніўня 2001 года храм быў асвечаны Высокапраасвяшчэннейшым Дзмітрыем, арцыбіскупам Віцебскім і Аршанскім.

1 верасня 2001 года святочнае набажэнства здзейсніў Высокапраасвяшчэннейшы Філарэт, мітрапаліт Мінскі і Слуцкі ў саслужэнні кліру Віцебскай епархіі. На свята хрэсным ходам з Оршы быў дастаўлены вобраз Божай Маці Аршанскай. Пасля Боскай Літургіі быў здзейснены хрэсны ход ад храма на старажытнае гарадзішча, дзе ўсталяваны памятны крыж на месцы старажытнай царквы. Яго асвяціў Уладыка Філарэт.

Тут, на слаўнай Друцкай зямлі зараджаліся вытокі беларускай дзяржаўнасці, традыцыі воінскай славы, духоўнасці і культуры. Гэта тут, на друцкай зямлі, была пабудавана адна з першых у гісторыі Беларусі хрысціянская царква і першы на беларускай зямлі рымска-каталіцкі Касцёл, напісана знакамітае

Друцкае Евангелле-жамчужына, помнік Усходне-славянскага пісьменства XIV стагоддзя.

Горад не аднойчы становіўся цэнтрам жорсткіх бітваў, разбураўся, і, як птушка Фенікс, зноў адраджаўся з попелу. Друцкае княства з'яўлялася цэнтрам высокай духоўнасці і культуры, якія ляглі ў аснову менталітэту беларускага народа. Менавіта такім ўстае перад намі праз стагоддзі некалі грозны для ворагаў, велічны сваёй моцай і прыгажосцю старажытны Друцк.

Друцк-гэта ўнікальны помнік археалогіі і адзінае месца ў Беларусі, дзе прысутнічаюць усе часткі сярэднявечнага паселішча: дзяцінец, вакольны горад,

пасад, земляныя валы, роў і курганны могільнік. У рукапісным друцкім Евангеллі XIV стагоддзя сцвярджаецца, што Друцк існаваў ужо ў X стагоддзі, і што ў 1001 годзе тут была ўзведзена першая праваслаўная царква, што пацвярджаюць і раскопкі. Будаўніцтва храма дало пачатак іх будаўніцтва ў рэгіёне.

У 2001 годзе побач з гарадзішчам у гонар 1000-годдзя Друцка быў усталяваны памятны знак.

Горад стаяў на адным з волакаў Дзвінскага шляху "з варагаў у грэкі". А першае летапіснае ўпамінанне аб ім датуецца 1092 годам.

У Друцку было арганізавана некалькі археалагічных экспедыцый, у тым ліку пад кіраўніцтвам доктара гістарычных навук Інстытута гісторыі НАН Вольгі Мікалаеўны Ляўко. З дапамогай археалагічных раскопак выяўлены рэшткі фасада.

Дзядзінец (плошча каля 1 га) старажытнага горада займае пагорак на правым беразе р. Друць. Ён па перыметры акружаны высокім (да 10 м) валам і глыбокім ровам. З паўночнага захаду да дзяцінца прымыкае вакольны горад (плошча каля 16,5 га), умацаваны паўколавым валам і ровам. За вакольным горадам знаходзіўся адкрыты пасад.

Цэнтр дзяцінца вольны ад забудовы. У яго паўночна-заходняй частцы, мабыць, размяшчаўся княскі двор. Тут знойдзены шырокі срэбны бранзалет, упрыгожаны сканню, пярсцёнак з княжацкім знакам, прасліцы з надпісам "княжын", залатыя каралі, пісала. Валы вакольнага горада былі насыпаны ў пачатку XII ст., адначасова са сцвярджаннем у Друцку княжацкага стала.

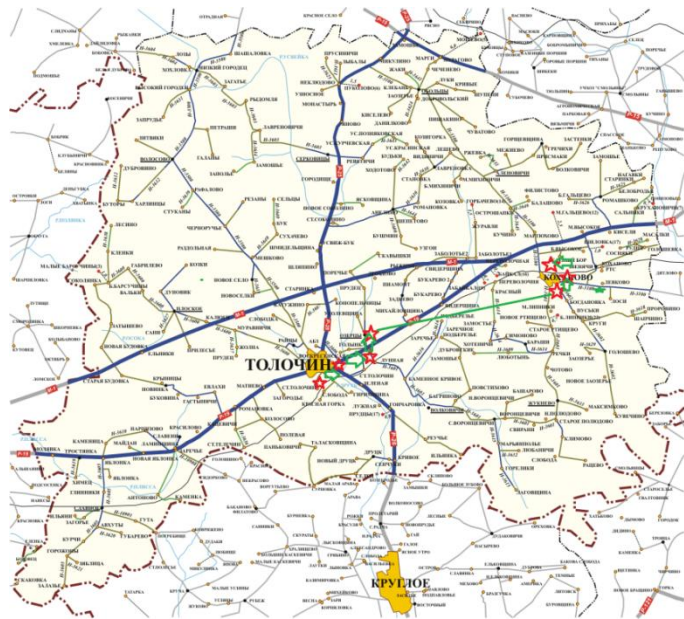
ЭКСКУРСІЙНЫ МАРШРУТ «ПРАДПРЫЕМСТВЫ ТАЛАЧЫНШЧЫНЫ»

Мэта экскурсіі: садзейнічаць прафесійнаму самавызначэнню навучэнцаў праз азнаямленне з гісторыяй прадпрыемстваў рэгіёна і перспектывамі іх развіцця, з асноўнымі прафесіямі і работай дапаможных службаў.

Задачы экскурсіі: пазнаёміць з гісторыяй прадпрыемстваў краю, сучаснай арганізацыяй вытворчасці, умовамі працы і інш; садзейнічаць прафесійнаму самавызначэнню, фарміраваць і развіваць пачуццё павагі да людзей працы, да прадстаўнікоў самых розных прафесій; паказаць непарыўную сувязь паміж развіццём прадпрыемстваў і сацыяльна-эканамічным, дэмаграфічным развіццём населенага пункта; развіваць экскурсійна-турыстычную дзейнасць у рэгіёне; стварыць інфармацыйны краязнаўчы рэсурс. Працягласць: 40 км, 3 гадзіны 30 хвілін (у тым ліку правядзенне інструктажу па тэхніцы бяспекі – 10 хвілін). Кантрольны тэкст экскурсій будзе фарміравацца адпаведна тэхналагічнай карты маршрута і прадстаўленага матэрыялу даследаванняў аб'ектаў, які дазваляе праводзіць як аглядную экскурсію па вызначаных прадпрыемствах, так і тэматычныя экскурсіі па асобных аб'ектах маршруту. У час экскурсіі адбываецца знаёмства з рознымі відамі працоўнай дзейнасці на прадпрыемствах рэгіёна, з прафесіямі, патрабаваннямі да ўзроўню ведаў, стану здароўя, маральна-псіхалагічных якасцей. Удзельнікі экскурсіі маюць магчымасць паназіраць, параўнаць тэхналагічныя і вытворчыя працэсы, умовы працы на розных прадпрыемствах. У прадстаўленых

матэрыялах прааналізавана і запатрабаванасць прадпрыемстваў рэгіёна ў кадрах, звернута ўвага на значэнне пэўных прафесій для развіцця рэгіёна і краіны ў цэлым, на важнасць творчых адносін да працы, ступень важнасці прафесійнага самавызначэння для асобы. Практычная каштоўнасць распрацаванага маршрута заключаецца ў тым, што прадстаўленыя матэрыялы могуць быць запатрабаваны: у прафарыентацыйнай рабоце з навучэнцамі ўстаноў адукацыі; калектывамі прадпрыемстваў, якія прадстаўлены як экскурсійныя аб'екты; арганізацыямі, якія ажыццяўляюць экскурсійную дзейнасць у рэгіёне; установамі культуры, іншымі установамі і арганізацыямі рэгіёна як краязнаўчы рэсурс.

Карта-схема

ТЭХНАЛАГІЧНАЯ КАРТА МАРШРУТУ ЭКСКУРСІІ «ПРАДПРЫЕМСТВЫ ТАЛАЧЫНШЧЫНЫ»

Маршрут Працягласць і спосаб перамяшчэння	Прыпынкі	Аб'екты паказу	Час (хвіліны)	Назва падтэм і пералік асноўных пытанняў, якія раскрываюць тэму
Чыгуначная станцыя Талачын на лініі Мінск-Масква. Пасажырскія і хукія цягнікі на Мінск, Оршу, Маскву, прыгарадныя зносіны з Оршай і Мінскам.	Чыгуначныя пуці. Прывакзальная плошча. Будынак вакзала	Асноўныя аб'екты: будынак чыгуначнага вакзала і чыгуначныя пуці. Службовыя памяшканні вакзала. Матэрыялы «партфеля экскурсавода».	30	1. Кароткія звесткі пра будаўніцтва ст. Талачын. Значэнне чыгункі ў сацыяльна-эканамічным развіцці Беларусі, значэнне ст. Талачын у сацыяльна-эканамічным развіцці рэгіёна. 2. Гераічныя старонкі. Развіццё чыгуначнага транспарту і інфраструктуры. Значэнне станцыі ў развіцці рэгіёна. 3. Перспектывы развіцця чыгуначнага транспарту і інфраструктуры ў XXI ст. для нашага населенага пункта.
ААТ "Талачынскі масласырзавод". Пераезд ад станцыі 2,0 км, 10 хв.	Адміністрацыйны будынак ААТ "Талачынскі масласырзавод"	Сквер і адміністрацыйны будынак ААТ "Талачынскі масласырзавод", складскія і вытворчыя	30	1. Паспяхова дзейнасць ААТ "Талачынскі масласырзавод" на прадажы малочных прадуктаў.

		памяшканні. Тэрыторыі, складскія і вытворчыя памяшканні		2. Сістэма ўпраўлення якасцю прадукцыі. 3. Цяжасці, пошукі перспектыўных шляхоў развіцця прадпрыемства ў апошнія дзесяцігоддзі. 4.Вытворчасць прадпрыемства
Унітарнае прадпрыемства "Талачынскі элеватар-Агра". Пераезд ад ААТ "Талачынскі масласырзавод" 2,5 км, 15 хвілін	Талачын, вул. Кастрычніц кая, 25	Асноўныя аб'екты: будынак прадпрыемства. Службовыя памяшканні Матэрыялы «партфеля экскурсавода».	30	1. Адно з прадпрыемстваў раёна, асноўным відам дзейнасці якога з'яўляецца складаванне і захоўванне збожжа. 3. Уклад працаўнікоў прадпрыемства ў сацыяльна- эканамічным развіцці рэгіёна ў XX ст.
РУП "Талачынскі кансервавы завод" Талачынскі р - н, а/г Азярцы, Школьная, 16а	а/г Азярцы, Школьная, 16а	Будынак прадпрыемства. Службовыя памяшканні Матэрыялы «партфеля экскурсавода».	30	РУП "Талачынскі кансервавы завод" з'яўляецца адным з найстарэйшых беларускіх вінаробных прадпрыемстваў. Завод быў заснаваны 111 гадоў таму на базе заводу памешчыка Газдзіцкага і за доўгія гады свайго існавання

				зарэкамендаваў сябе як надзейны вытворца, які выпускае якасную прадукцыю. З гісторыі заводу. Асартымент прадукцыі. Развіццё завода. Прадпрыемства сёння.
ААТ «Амкадор- КЭЗ». Талачынскі раён, г.п. Коханава, вул. Прамысловая, 3.	Тэрыторыя, службовыя памяшканні ААТ «Амкадор- КЭЗ».	Адміністрацыйны будынак ААТ «Амкадор-КЭЗ». Матэрыялы «партфеля экскурсавода»	30	Гісторыя. Будаўніцтва першага цэху ААТ «Амкадор-КЭЗ» Характарыстыка прадпрыемства. Тэхнічныя магчымасці прадпрыемства.Сён ня ААТ "Амкадор- КЭЗ" з'яўляецца адным з вядучых у Рэспубліцы Беларусь вытворцаў аднаўлічальных гідраўлічных экскаватараў на гусенічным ходзе ЭА-3223.

<p>ТАА "Коханаўскі трубны завод "БЕЛТРУБПЛАСТ"</p> <p>Віцебская вобл., Талачынскі р-н, Каханоўскі с/с, д. 1Б</p>	<p>Тэрыторыя, службовыя памяшканні</p> <p>ТАА "Коханаўскі трубны завод "БЕЛТРУБПЛАСТ"</p>	<p>Будынак прадпрыемства ТАА "Коханаўскі трубны завод "БЕЛТРУБПЛАСТ"</p>	<p>30</p>	<p>З гісторыі завода.</p> <p>Агульная характарыстыка прадпрыемства.</p> <p>Тэхнічныя магчымасці прадпрыемства.</p> <p>Перспектывы развіцця</p>
<p>АПП грыбоў шампін'ёнаў "ФунгіБелПлюс".</p> <p>Віцебская вобл., Талачынскі р-н, Каханоўскі с/с, д. 3</p> <p>Развітанне</p>	<p>Пераезд на перасячэнне вул. Леніна і вул. Мінская.ст. д.3.,</p>	<p>Будынак прадпрыемства "ФунгіБелПлюс".</p>	<p>30</p>	<p>Гістарычная даведка.</p> <p>Развіццё прадпрыемства рэгіёна. «Час. Людзі. Працоўныя здзяйсненні».</p> <p>Паводле Дадатку «Працоўная слава краю». Пашана людзям працы</p>

Фота:

Фота 1. Чыгуначная станцыя Талачын

Фота 4. РУП "Талачынскі кансервавы завод"

Фота 2. ААТ "Талачынскі масласырзавод"

Фота 5. ААТ «Амкадор-КЭЗ»

Фота 3. Унітарнае прадпрыемства
"Талачынскі элеватар-Агра".

Фота 6. ТАА "Коханаўскі трубны завод
"БЕЛТРУБПЛАСТ"

**Карысная інфармацыя
Тэлефоны і адрасы:**

Гасцініца ГП Камунальнік

Адрас: Віцебская вобл., Талачынскі р-н,
г. Талачын, зав. Леніна, 3

Тэл.: +375 (2136) 2-12-71

Гасцініца КУВП Коханава-ЖКГ.

Тэл.: +375 (2136) 2-46-30

Віцебская вобл., Талачынскі р-н,
г.п. Коханава, вул. Мікрараён, 22б.

Крама: г.п. Коханава, вул.Старасельская

час працы: 09:00-21:00

Тэл.: +375 (44)7-888-880.